

Ps; 130:1-8.

Várja lelkem az URat – hallottuk a zsoltár szavából – Várja lelkem az URat, jobban, mint az örök a reggelt... Várja lelkem az URat. Alapérzése ez a várakozás Isten népének. Igazából ettől lehet egy embercsoportot Isten népének nevezni, hogy e nép várja az URat. Amelyik közösség nem várja őt, az nem Isten népe. És ettől az érzéstől lehet valakit Isten gyermekének, hívó, keresztyén embernek nevezni. Ha várja az URat... Aki nem várja az URat, az nem az ő gyermeke. Mert várakozás egyébként mindenki életében van. Várod haza a gyerekeket. Várod, hogy felbukkanjon életedben a nagy Ő. Várod a karácsonyt és az ajándékokat. Várod a kedvenc sorozatot, vagy az X-faktor soron következő részét. Mindenki vár valamit. Jó sorsot, jó szerencsét. De a keresztyéneket az különbözteti meg a többi embertől, hogy az URat, az Istent várjuk. A keresztyén ember várja az ÚRral való találkozást. Várja a vele való közelséget. Várja, mert megtapasztalta már, hogy az ÚR közelsége mennyire jó. Érti ezt az istentiszteleteken. Lehet, más ott unatkozik mellette, s arra vár, legyen már vége. De a keresztyén ember nem. Ő örül annak, hogy közel van az ÚRhoz. És ez nem azon múlik, hogy érdekes-e a prédikáció, vagy hogy tetszik-e az orgonás zsoltár vagy a gitáros ének. Mert lehet, hogy lelkét egyik vagy másik stílus jobban rákészíti a találkozás hangulatára, de mégsem a hangulatért jön a hívó az istentiszteletre, hanem magáért az Istenért. Mert vágyódik az ÚR közelségére. Várja az URat. Várja, mert megtapasztalta az istentiszteleteken, hogy az ő közelsége jó. Megtapasztalta ezt a gyülekezeti kiscsoportjában is, a meghitt beszélgetésben és a közös imádságban. Megtapasztalta, hogy igaz, ahol ketten vagy hárman összegyűlnek Jézus nevében, ott van velük az Úr. És megtapasztalhatta a keresztyén az ÚR közelségét az egyéni csendességben is. Ha letette már szíve kemény páncélját, s engedte, hogy megérintse szeretetével, Szentlelkével az ÚR. S mert szeretné a keresztyén ember ezt az örömet, az ÚR közelségét egyre intenzívebben átélni, ezért várja az URat.

Meg várja azért is, amint a zsoltárban is láttuk, mert a hívó ember felismeri, hogy bajban van. Felismeri, hogy mélységben van. „*Mélységből kiáltok hozzád*” – mondja a zsoltáros. És a következő mondatból az is kiderül, hogy a bűn mélységéről van szó. „*Ha a bűnöket számon tartod, URam, Uram, ki marad meg akkor?*” Szembesült a zsoltáros azzal, hogy a bűnei rátelepedtek, húzzák le életét a nagy mélységbe. Teljesen felemészti. Szembesült azzal, hogy önerőből nem tudja megoldani ezt a helyzetet. Nem tudja valahogy elsikálni a bűnt. A bűnök hálójába belegabalyodott, a bűn hálója körbefonta, és fojtogatja életét. Mert ezt csinálja a bűn. Összezavarja az életet. Összegubancolja a jót és a rosszat, s megbénítja a szeretetet, elrontja a családi életet, rombolja a gyülekezetet, és eltávolítja, elszigeteli Istentől az embereket.

És itt álljunk meg egy szóra! Mert itt, amikor a bűnről esik szó, megjelenhet sok-sok félreértés. Ne gondoljuk, hogy a zsoltáros azért beszél a bűnről, mert rosszabb ember lett volna bármelyikünkénél. Azt se gondoljuk, hogy aki felismeri bűneit és Istenre utaltságát, és Istenhez siet megoldásért, az bűnösebb, mint a többi ember. Ne gondoljuk ezt! *Egyszer mesélte valaki, hogy miután megtért, elkezdett templomba járni. Az ismerősei meg csodálkozva kérdezték: Elkövettél valami nagy bűnt, vagy minnek jársz templomba?* – Mi ne gondoljuk, hogy csak a legnagyobb bűnösök járnak templomba! Viszont értjük meg, hogy mikor a bűnről van szó, akkor az nem egyszerűen a rossz tetteket jelenti. Ha a bűn egy morális kategória lenne, akkor könnyű lenne rajta segíteni: Elloptál egy kiflit? Vidd vissza, fizesd ki a büntetést, és többé ne tégy ilyet! És kész. De a bűn nem ezt jelenti.

A bűn hálója, melybe beleszületünk, nem rossz tettekből lett szöve, hanem önmagukban még akár jó dolgokból is. Jogos felháborodás, igazságérzet. Ki mondaná ezekre azt, hogy rossz dolgok? Csak mikor Mózes megöl felháborodásában egy embert, akkor kezd kilógni a lóláb. A gonosz beleszötte az igazságérzetet is a bűn hálójába. Szeretetvágy. Milyen szép szó, s életünknek mennyire természetes igénye. Alig észrevehető, a benne elbújtatott önzés, a rossz irányultság; az ember nem adni, hanem kapni akarja a szeretetet. A gonosz nem csak a rossz dolgokból szövi a bűn hálóját, hanem beleszó ebbe mindent. Összezavar jót és rosszat, felhasználja indítékainkat és céljainkat. Még a legnemesebb szándékunkban is kimutatható a bűn rontása, csak alaposan meg kell vizsgálni. Érzéseinket sokszor már vizsgálni se kell nagyon. Sok fájdalom és sértettség jól láthatóan torzítja, és fonja érzéseinket a bűn hálójába. Tetteink tökéletlensége pedig gyakran az égre kiált. A bűn, aminek mélységét a zsoltáros átérzi, nem annyi, hogy valami rosszfát tettem a tűzre. Nem, hanem egy bonyolult háló, mely el akar vonszolni az Istentől, az élet és boldogság lehetőségétől, és le akar húzni a mélybe, a szomorúságba, a magányba és a pusztulásba. És a zsoltáros felismeri, hogy ebből a hálóból, egyedül, Isten segítsége nélkül nem lehet, mert ebbe a hálóba a gonosz beleszötte érzéseinket, indulatainkat, beleszötte a lelkünket. A gonosz a büntől elszakíthatatlanná tett, s egyúttal a bűnnel kompromittált is minket. Csak Isten segíthet rajtunk! Ezt ismeri fel a hívó ember, s ezért mondja saját lelkének érzését a zsoltáros szavával: Várja lelkem az URat! Várja lelkem, jobban, mint a virrasztó a reggelt.

És ez tulajdonképpen az advent. Pontosan erről a várakozásról szól, és erre a várakozásra irányítja a figyelmet. Évről-évre ismétlődik, s így nem engedi, hogy elfeledkezzünk arról, hogy a bűn okozta nyomorúságaink közepette nem valami csodaszertől és nem is emberektől, hanem csak az élő Istentől várhatjuk a megoldást. Az advent tehát ráirányítja figyelmünket a bűnbánatra (ezt fejezik ki a koszorún a lila gyertyák), és a bűnbánat, a bűn miatti megszorodás erősíti szívünkben az Isten várását, az ÚR iránti vágyat.

A bűnbánatnak pedig megvannak a fokozatai. Az első fok, amikor képes vagyok felismerni, ha valamit Isten akarásával ellentétesen tettem. Képes vagyok meglátni elhibázott tetteimet és mulasztásaimat. Meglátom, hogy mivel okoztam fájdalmat a másik embernek, és azt is, hogy mit vétettem közvetlenül az Isten ellen. Nem is olyan egyszerű ez. Nem könnyű meglátni és megbánni, megtagadni bűneinket. Miért olyan nehéz? Miért magyarázzuk inkább vég nélkül, makacsul, elkeseredetten? Mert a gonosz beleszötte lelkünket is a bűnbe. Azért mentegetem, hogy nem megyek minden

vasárnap istentiszteletre, mert a gonosz beleszötte mulasztásomba az unokám iránti szeretetemet. Jönnek az unokák, ilyenkor otthon maradok, főzök nekik. Elméletben könnyű elmondani, hogy fontosabb az Isten iránti engedelmes szeretet, na de, ha a gyakorlatban az én unokámról van szó... - Persze ez nyilván csak egy példa. De a lényeg benne van. Nehéz a bűnbánat, mert a bűnbe a gonosz beleszövi akár nemes érzelmeinket és saját lényünket is. Nem is olyan egyszerű tehát a bűnbánatnak akár csak az első fokára is eljutni, arra, hogy meglássam és megbánjam bűneimet. Azért is van a bűnből olyan sok, hogy a zsolttáros méltán kérdi, „*Uram, ha számon tartod a bűnöket, ki marad meg?*” De a hívő ember imádkozhat bűnbánatért. Erről szól az a szép ifjúsági ének: Jöjj, Jézus, életem,... add, hogy fájjon a bűn. S ha már fáj, ha már szégyellem, amit rosszul tettem, ha már azt kívánom, bár ne tettem volna, akkor hívom és várom Jézust, s kérem, hogy törölje el bűneimet. És megtapasztalom, amit a zsolttáros mond: „*nálad (ti. Istennél) van a bocsánat*”.

A bűnbánat második foka már nem csak az egyes bűnökről szól. Ezen a szinten a hívő felfedezi, hogy csapdában van. Pál apostol így fogalmazza meg ezt: „*Ki vagyok szolgáltatva a bűnnek. Hiszen amit teszek, nem is értem, mert nem azt cselekszem, amit akarnék, hanem azt teszem, amit gyűlölök.*” (Rm; 7:14-15.) Megtapasztalja ezt minden jóra törekvő hívő ember. Nem akarom megismételni a bűnt, mégis elkövetem újra. Nem akarom megbántani azokat, akiket szeretek, s mégis újra és újra megbántom őket. Szeretném betölteni a szeretet nagy parancsát, de nem tudok szeretettel fordulni mindig az emberekhez. Mert megbánt a másik, és én könnyen az ő függvénye leszek. Fájdalmamban nem az Istenre, hanem a másik emberre, a fájdalom okozóra figyelek, és istenképmás helyett az ő képmásává, a rossz cselekvőjévé leszek. Ezért figyelmeztet a zsolttár: „*az Úrnál van a szeretet. Rá figyelj, őt nézd, engedd, hogy róla rád ragyogjon a szeretet. Bánatodban hívd és várd őt, hogy szeretetével feltöltse szívedet. Várd az Ő szeretetét, s ha megkapod, add tovább az embereknek. Akár a bántó embereknek...*

A bűnbánat harmadik foka, mikor meglátom, hogy a bűn hova vezet. Amikor nem csak egyszerűen érzem a rombolást, és szenvedek, mert nincs békességem a családban, nincs békességem a gyülekezetben, nincs békességem a munkahelyen, nincs békességem az Istennel, és nincs békességem saját magamban sem. Ezt időnként többé-kevésbé minden ember érzi, és ilyenkor szenved. De hívőként megláthatjuk azt is, hogy az én bűnöm a békétlenségem oka, s hogy ha semmi nem változik, akkor ez a békétlenség a halálom után nemcsak hogy megmarad, de egyenesen a pokol kínjává változik. Mert keresztyénként megértjük a bűn természetét, hogy a bűn belénk nő, fájdalmat okoz, elszigetel, magányossá tesz, és a pokolba ránt. És ez ellen mi nem tehetünk semmit. Ezért várjuk olyan sóvárogva az URat, aki ettől a szörnyű folyamattól meg tud váltani. „*Nála van a szeretet, és gazdag ő, meg tud váltani*”. Istennek pedig ez a megváltó gazdagsága Jézus Krisztusban jelent meg, aki „*gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.*” (2Kor. 8:9.) Őt, Jézust, e megváltó Urat várjuk mi, keresztyének olyan nagyon az adventben, hogy egyre érezhetőbben legyen jelen életünkben, és szabadítson meg minket a bűntől. S reménységgel várjuk tőle ezt, mert szeret, és meg is ígéri nekünk a zsolttárban a szabadítást, hisz a zsolttár így zárul: meg tud váltani, s meg is váltja népét minden bűnéből.

Teljen az idei adventünk azzal, hogy kitartóan hívjuk és várjuk életünkbe e megváltó Urat, Jézust. Ámen.

1. A szöveg alapján milyen mélységről lehet szó? Mi okozza a mélységet a zsolttáros életében?
  2. Kinél van a szeretet az ige szava szerint?
  3. Miért várja a zsolttáros az URat?
  4. Keressétek ki a Római levél 7. fejezetét, és a 14. versről olvassátok el, hogyan vívódik Pál apostol a bűnnel!
- a) A keresztyén ember várja az Urat – olvastuk. Te várod az Urat? Érzed, hogy megjelenik az életedben? Milyen érzés ez? Várod és keresed, hogy újra és újra találkozhass vele?
  - b) Hogy állsz a bűnbánat területén? Látsz konkrét, megbánnivaló bűnöket az életedben?
  - c) Az Úrnál van a szeretet – olvassuk a zsolttárban. Tőle várod? Vagy emberektől inkább? Csalódott vagy, ha az emberek nem adják a szeretetet? Érvényesül életedben az a rend, hogy Istentől fogadd el, az embereknek pedig add tovább a szeretetet?
  - d) Gondolkoztál azon, hogy a bűn mennyire átszövi az életet? Tudsz példát arra, hogy valami nyilvánvaló jóhoz (szándék, indulat, stb.) hozzátapadt életedben a bűn?
  - e) Visszatérnek olyan bűnök életedben, melyek kifejezetten Istennel szembeni, elkövetett vagy mulasztásos bűnök?